

čís. 12 právoplatné nálezy úřadu správního nebo jiných veřejných orgánů k tomu povolaných, v záležitosti práva veřejného vystavené, ale v obou případech jen tehdy, byla-li exekuce zákonným předpisem výslovně přidělena soudu. Není však zákonného ustanovení, dle něhož by nález vojenské pensijní likvidatury o náhradě zaopatřovacích požitků vojenským osobám neprávem nebo větší částkou vyplacených, byl vykonatelný soudní exekucí. Zákon ze dne 27. prosince 1924, čís. 288 sb. z. a n., kterým se mění některé předpisy o zaopatřovacích požitcích vojenských osob, předpisuje v § 26, že v případě, byl-li zaopatřovací příspěvek přiznán nebo likvidován neprávem, nebo větší částkou, může se od příjemce žádati vrácení, pokud se týče přeplatek srážeti z požitků, nemá však ustanovení, že exekuce na základě nálezů vojenské pensijní likvidatury, kterým byl přeplatek předepsán k náhradě, přiděluje se soudům. Byla tedy napadeným usnesením povolena exekuce bez některého z titulů v § 1 ex. ř. vyjmenovaných, stížnost do povolujícího usnesení jest odůvodněna, bylo jí proto vyhověno a napadené usnesení změněno v ten rozum, že se exekuční návrh zamítá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podkladem pro navrženou exekuci jest účetní nález vojenské pensijní likvidatury, jímž byla povinnému předepsána náhrada přeplatků vojenských zaopatřovacích požitků. Jest tu tedy nález správního úřadu, vydaný v záležitostech práva veřejného, takže by mohlo běžeti jen o exekuční titul po rozumu §u 1 čís. 12 ex. ř. Ale i kdyby se za to pokládalo, že jest to rozhodnutí správního úřadu, nebo jiného veřejného orgánu o soukromoprávních nárocích, že by tedy mohlo běžeti o exekuční titul po rozumu §u 1 čís. 10 ex. ř., platilo by co do přípustnosti soudní exekuce totéž. V obou případech jest totiž soudní exekuce přípustna jen tehdy, byla-li zákonnými ustanoveními soudům přidělena. Takového předpisu pro tento případ není — jak rekursní soud správně vyložil — a byl proto exekuční návrh právem zamítnut.

Čís. 5544.

Zákon o zrušení svěřenství ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.

Svěřenskému soudu nepřisluší, by zkoumal sjednanou dohodu (§ 2 zák.) po hmotněprávní stránce, pokud jinak vyhovuje účelu zákona, nýbrž jen po stránce formální, totiž zda byla dohoda včas v náležitě formě předložena a ujednána osobami k tomu oprávněnými. Slyšeti jest i čekatele, kteří podle zřizovací listiny nejsou ještě pravděpodobně vyloučení z nástupnictví. Soud nemůže schváliti dohodu, přiči-li se účelu zákona nebo jsou-li tu bližší čekatelé, než v listině jsou uvedeni, již z dohodou nesouhlasí. Není závady, by osoby na řízení účastněné neupravily předloženou dohodu **d o d a t e č n ě** vespolečným souhlasem.

Neschválí-li soud dohodu, jest, jako by vůbec nebyla předložena. Nedohodnou-li se strany a ostatní povolání čekatelé ve lhůtě §u 2 zák.,

anebo jsou-li stranami rozeprže, nemůže soud, jsa vázán výrokem procesního soudu, hleděti k dohodě. Účastníkům jest sice volno, by i po té upravili si dohodou jinak svá práva, leč případné schválení takové dohody nepřisluší již soudu svěřenskému, nýbrž soudu substitučnímu.

Lhůta §u 2 zák. jest lhůtou propadnou.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1925, R I 881/25.)

Majitel II. T-ského svěřenství František Antonín T., čekatelé svěřenství a opatrovník svěřenství a potomstva uzavřeli dohodu podle §u 2 zákona o zrušení svěřenství, dle níž veškeré jak nemovité, tak movité jmění svěřenské má se státi volným, neomezeným vlastnictvím nynějšího držitele Františka Antonína T-a. Členové starší linie rodu Dr. František T. a František de Paula T. podali na držitele svěřenství Františka Antonína T-a dvě žaloby, jimiž napadli držební a čekatelské nároky smluvníků oné dohody. **S v ě ř e n s k ý s o u d** (zemský soud v Praze) 1. vyzval všechny čekatele svěřenské, jichž pobyt nebyl znám nebo byl v cizině, jakož i ty, kdož by podle zřizovací listiny ze dne 26. ledna 1671 mohli si činiti nároky na nástupnictví ve svěřenství, by se u svěřenského soudu písemně neb ústně do 60 dnů od uveřejnění této vyhlášky v »Úředním Listě« o dohodě vyjádřili, jinak že bude soud míti za to, že legitimace osob na ní se účastnivších k uzavření dohody uznávají a s obsahem dohody souhlasí a by dále v téže 60denní lhůtě přihlásili u téhož soudu nároky na plnění podle zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. i osoby, jimž takové nároky ze zřizovací listiny příslušejí, a žádali za jejich pojištění, jinak že nebude k takovým nárokům v tomto řízení dále přihlíženo a bude ponecháno oprávněným, by jim zjednávali platnost podle všeobecných předpisů, 2. sdělil účastníkům, že před svěřenským schválením dohody bude třeba vyčkati právoplatné vyřízení sporů zahájených Dr. Františkem T-em ve příčině otázky, zda nejsou členové starší linie předními osobami, oprávněnými k uzavření dohody podle §u 2 zákona. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl stížnosti JUDra. Františka T-a a Františka de Paula T-a. **D ů v o d y:** Držitelem II. T-ského reálného svěřenství je František Antonín T. Jako takový je oprávněn uzavřítí podle §u 2 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. dohodu s čekateli. Stala-li se dohoda, musí býti do 6 měsíců ode dne, kdy zákon nabude účinnosti, písemně předložena příslušnému soudu svěřenskému. Povinností soudu pak jest, by dle §u 2 (4) zákona konal o ní šetření a vyzval vyhláškou na soudní desce a v úředním listě čekatele, jichž pobyt není znám anebo jest v cizině, jakož i ty, kdož by podle zřizovací listiny mohli činiti nároky na nástupnictví ve svěřenství, by se u soudu vyjádřili ve lhůtě stanovené. To také učinil a bylo usnesení o tom, že se tak stalo, také zvlášť doručeno Dru Oskaru R-ovi v zastoupení JUDra Františka T-a. V usnesení tom výslovně uvedeno, že před svěřenským schválením dohody bude třeba vyčkati právoplatné vyřízení sporů zahájených u zemského soudu civilního v Praze ve příčině otázky, zda nejsou členové starší linie předními osobami, oprávněnými k uzavření dohody podle §u 2 zákona. Dle toho počínal si svěřenský soud úplně dle zákonných předpisů a byl povinen vyhlášku vydati, by zjistil,

kdo si činí na svěření nároky. Stěžovatel učinil vyjádření, ve kterém odporuje dohodě z důvodu, že nebyla uzavřena mezi oprávněnými osobami. Tímto předběžným šetřením nezadal svěrenský soud v ničem nárokům stěžovatelů na svěření, naopak nároky ty chrání. Újma se jim také státi nemůže, když teprve po pravoplatném vyřízení zahájených sporů bude o dohodě rozhodnuto a dohoda teprve po schválení svěrenským soudem může nabýti platnosti. Ani tím nejsou nijak porušeny zásady Šu 2 patentu o nesporném řízení. Nynější držitel svěření František Antonín T. musel dohodu v době 6 měsíců po účinnosti zákona předložit, neměl-li pozbyti výhody dle Šu 2 zákona. Lhůtu šestiměsíční nelze jinak stanovit, když zákonem je stanovena.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu JUDra Františka T-a a Františka de Paula T-a částečně vyhověl, zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu s příkazem, by Františkem Antonínem T-em předložený a na soud přijatý návrh dohody prozatím ponechal ve spisech a vyčkal, komu bude nárok platně přiznán ve sporném řízení, pokud se týče, by v důsledku tohoto usnesení dále po zákonu jednal, tedy, aby vyrozuměl Státní úřad pozemkový, že dohoda jemu zaslaná je toho času bezpředmětna, aby požádal o její vrácení a zrušil vyhlášky o této dohodě, pokud se týče, je odvolal; nevyhověl však dovolacímu rekursu potud, pokud jím bylo žádáno, by svěrenský soud poučil strany, že lhůta ku případné dohodě počíná běžeti teprve od pravoplatného vyřízení zahájených sporů.

D ů v o d y:

Stížnostním vývodům nebylo lze upřítí opodstatněnosti, pokud vytýkají druhé stolicí její závěr, že si svěrenský soud počínal úplně podle zákonných předpisů a že byl povinen vydati vyhlášku, aby zjistil, kdo si činí nároky na svěření. Zřejmé porušení zákona spatřují především ve způsobu, jakým rekursní soud vyložil ustanovení Šu 2 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. Uvádějice podle doslovu zákona povinnosti svěrenského soudu vůči předložené mu dohodě, vytýkají, že tento soud nedbal těchto předpisů, a že rekursní soud schválil svým rozhodnutím tento postup, zejména tím nedbal těchto předpisů, jelikož ihned přikročil ku vyřízení předběžné vyhlášky, ačkoliv pojem »předběžné« vyhlášky je zákonu cizí, že naopak vyhláška má obsahovati doslovné usnesení svěrenského soudu o podání dohody, naložení s ní, a výzvu k osobám s danou sankcí. Stěžovatelé vytýkají rozpor mezi usnesením a vyhláškou, jenž jim jest dokladem nesprávného jednání svěrenského soudu. Tento rozpor spatřují v tom, že, kdežto v usnesení ze dne 27. května 1925 tvrdí svěrenský soud, že od Františka Antonína T-a došlý návrh na schválení dohody podle Šu 2 zákona, upravující poměry uvolněného jmění druhého T-ského reálního svěření, se vyřizuje předběžnou vyhláškou, zní uveřejněná vyhláška jinak, že především postrádá názvu »předběžná« a je nadepsána jako »vyhláška o svěrenské dohodě«, že pak uvádí, že dnešní majitel reálního svěření, jakož i čekatelé, uzavřeli dohodu, podle které má veškeré, jak movité, tak nemovité jmění svěrenské státi se volným, neobmezeným vlastnictvím nynějšího držitele

Františka Antonína T-a, že toliko v usnesení, tudíž pro onen kruh účastníků osob, které beztak znají skutečnosti ohledně zahájených sporů, jest uvedeno, že podle oznámení Dra Františka T-a podány jsou členy starší linie rodu na držitele svěřenství dvě žaloby držebním a čekatelským nárokům osob dohodu uzavřevších odporující, kterážto okolnost že však není uvedena ve vyhlášce vůbec, takže tím veřejnost, a hlavně veškerý kruh čekatelský, není zpraven o nejdůležitější okolnosti, že držba, jakož i čekatelství osob, onu dohodu uzavírajících, pokud se týče osob, které učinily návrh na schválení dohody, je sporná. Vůči těmto výtkám uvážil dovolací soud, že podle §u 2 zákona nemá příslušení soudu, by zkoumal sjednanou dohodu po hmotněprávní stránce, pokud jinak vyhovuje účelu tohoto zákona, nýbrž jenom po stránce formální, totiž, zdali byla dohoda včas [§ 2 (4)] v náležitě formě předložena a ujednána osobami k tomu povolanými [§ 2 (1—3)], že zákon vyslovuje jenom všeobecné pravidlo, že dohoda je mezi účastníky možná. Arciť podle odstavce (3) postačí ku dohodě, souhlasí-li držitel svěřenství a nejbližší tři čekatelé, a, není-li jich, opatrovník potomstva, při čemž zákon zřejmě sledoval ustanovení §u 644 obč. zák., které obdobně vymezil pro dohodu o poměrech po zrušení svěřenství zákonem. Poněvadž však potomci jsou již representováni předkem, ale s druhé strany přece není dosud jisto, zda by vždy byli povoláni ku nástupnictví, a kdyby tedy byli připuštěni k dohodě, vyloučili by jiné čekatele, kteří mohou s pravděpodobností počítati na účast, je v zájmu spravedlivé úpravy, aby byli slyšeni i čekatelé, kteří podle zřizovací listiny nejsou ještě pravděpodobně vyloučeni z nástupnictví, ustanovil zákon, že při dohodě nehledí se ku přímým potomkům těch čekatelů, t. j. oněch tří, nebo nejbližších čekatelů podle první a druhé věty tohoto odstavce. Zákon předpokládá zřejmě, že soudům bude sotva kdy známo bezpečně ze spisů, jak je rozvětvena rodina, které patří svěřenství, a že by proto ani nemohly posouditi dobře, jsou-li osoby, které ujednaly dohodu, skutečně nejbližšími čekateli, proto přes to, že byla dohoda podepsána třemi udánlivými čekateli, a jejich podpisy byly ověřeny na listině, musil zákon učiniti opatření, kterým by bylo zajištěno, že tyto osoby jsou k tomu oprávněny, a že nemá jiná osoba, kromě nich, bližšího práva, čímž je zabráněno možnosti, aby se nevyskytly později nároky na svěřenské jmění, snad odůvodněné, k nimž nebylo přihlíženo proto, že nebyl znám bližší čekatel, zvláště že nebyl znám soudu, nebo, že se nevědělo o jeho pobytu. Proto ustanovil zákon pod následky prekluse ediktální řízení v §u 2 (4), by umožnil osobám, které si činí nároky jako bližší čekatelé, uplatnění tyto nároky před schválením dohody, a nařídil také výslech svěřenského opatrovníka, aby takto mohl soud vyšetřiti, jsou-li osoby na dohodě účastněné také nejbližšími čekateli, jichž souhlas postačí ku dohodě, nebo, není-li takových čekatelů. Soud by nemohl tudíž schváliti dohodu, kdyby se přičila účelu zákona (odstavec (4) prvá věta §u 2), anebo, kdyby zjistil, že jsou tu podle zřizovací listiny bližší čekatelé, než na předložené listině účastnění, a že tito nesouhlasí s dohodou. Zákon žádá jen, by dohoda byla předložena do šesti měsíců ode dne, kdy zákon nabyl účinnosti, t. j. do 14. května 1925, neustanovuje ničeho o tom, do kdy bude dohoda schválena, ani co nastane, kdyby schválena

nebyla. Jenom v §u 3 ustanovuje, že nastane úprava vlastnických poměrů ze zákona podle předpisů tam uvedených, nebude-li dohoda předložena ve lhůtě. Ale v §u 2 (4) předpisuje zákon, že dohoda vyžaduje schválení svěřenským soudem, po případě soudem, na který přenáší svěřenskou agendu (§ 16). Z těchto předpisů vyplývá, že soud rozhodne, vykonav podle zásad nesporného řízení (§ 2) šetření z úřední moci, vyslechnuv účastněné, a osoby, které snad vznesly námitky, a hledě docílit shody mezi nároky si odporujícími. Nebude proto vyloučeno, by osoby v tomto řízení účastněné neupravily dodatečně předloženou dohodu vespolečným souhlasem. Arciž hledě k ustanovení §u 2 (3), podle kterého stačí souhlas držitele svěřenství a nejbližších tří, pokud se týče, dvou čekatelů, nebo opatrovníka potomstva, bude musiti soud rozhodnouti, byly-li činěny v této příčině námitky, zda a které osoby jsou nejbližšími čekateli, jichž souhlas postačí k dohodě. I tu bude rozhodno ustanovení §u 2 nesp. pat. Zjistí-li soud, — a to v tomto případě přichází v úvahu — že na předložené listině účastnění nejsou podle zákona oprávněni, tedy že jiní ohlásili své nároky podle §u 2 (4) zákona, uzná-li tyto ohlášené nároky jako bližších čekatelů odůvodněnými, a nebude-li dodatečně docíleno dohody, nebude návrh formelně vyhovovati, a soud odepře schválení. Tím však nastane i prekluse podle §u 3 zákona, neboť nebude tu dohody, vyhovující zákonným ustanovením, proto bude nutno věc posuzovati, jako kdyby dohoda nebyla vůbec předložena. Vzhledem k tomu, co bylo právě pověděno, je právní otázkou této věci, zdali svěřenský soud mohl o předložené mu dohodě bezodkladně zahájit řízení podle §u 2 zákona, jmenovitě, zda mohl vydati vyhlášku v předpisu tom uvedenou, a zda byl oprávněn prvopis dohody sdělit se Státním úřadem pozemkovým v Praze k souhlasu s dohodou podle §u 15 cit. zák. Stěžovatelé vytýkají po této stránce, že účelem oznámení nebylo pouze, by se svěřenský soud na ně stručně odvolal v napadeném usnesení, nýbrž aby byl upozorněn, že Dr. František T. ve smyslu zřizovací listiny podle zásad primogenitury, a odvolává se na doslov a výklad nyní platných zákonů a na nový řád právní, uplatňuje právo nejbližšího čekatele pro sebe a své bratry, a že František de Paula T. jakožto oprávněný člen ze starší linie, používá svého lepšího práva, domáhá se žalobou vydání svěřenského jmění. Dále uvádějí, že proto byly v řečeném oznámení doslovně uvedeny žalobní návrhy a to ohledně žaloby č. j. Ck VI 248/24, domáhající se proti všem dohodu uzavřevším účastníkům rozsudečného výroku: 1. že JUDr. František T. jest čekatelem druhého svěřenství, 2. že on a jeho bratři jsou nejbližšími čekateli tohoto svěřenství ve smyslu §u 2 (3) zákona ze dne 3. července 1924, č. 179 sb. z. a n. a že 3. žalovaní (František Antonín T. a nezletilí Krištof Šimon a Ferdinand T., jakož i Arnošt T.) jsou povinni upustiti od každého opatření, které by zmenšilo žalobci jako nejbližšímu čekateli příslušející právo, zejména právo uzavřít dohodu podle §u 2 zákona s někým jiným, než se žalobcem jako nejbližším čekatelem. Dodatí k tomu sluší, že podle spisů Ck VI 248/24 bylo mezitím rozsudkem zemského civilního soudu ze dne 26. listopadu 1925, stranám už vypraveným, žalobnímu žádání ohledně žalobce JUDra Františka T-a a ohledně bodů 1 a 2 žalobního žádání vyhověno. Při rozhodování o ná-

rocích čekatelů je pro nesporné řízení rozhodným ustanovení §u 2 nesp. říz., zejména jeho 7. odstavce. Poněvadž, byl-li zahájen spor o nástupnictví, jsou sporny hlavně skutkové okolnosti, jež vyřešiti a zjistiti náleží spornému řízení, ustanovil § 8 cit. zákona, že svěřenský soud vyčká, komu bude nárok platně přiznán ve sporném řízení, vyhradil však, by spor byl zahájen před uplynutím šestiměsíční lhůty §u 2 zákona, tedy před 14. květnem 1925. V tomto případě byla žaloba podle spisů Ck VI 248/24 podána dne 27. října 1924, tedy ještě v době, než zákon ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. nabyt účinnosti (§ 19 tohoto zákona). Tato lhůta je propadnou, takže po jejím uplynutí nelze již předložiti dohodu podle §u 2 zákona, nýbrž svěřenský soud, vyčkav pak rozhodnutí ve sporu, učiní podle něho další opatření. Bylo patrným úmyslem zákona působiti, by zahájené spory byly vyřízeny dohodou, ku které dojde tím spíše, čím pochybnější a spornější byly by nároky dočasného držitele. Bude pak možna tato úprava právních poměrů k uvolněnému jmění svěřenskému: a) držitel a čekatelé se dohodnou a předloží ve propadné lhůtě §u 2 zákona učiněnou dohodu. Schválí-li ji soud, bude provedena podle §u 2 (5) zákona. Pakli jí neschválí, nastane stejný případ jako b) kdyby vůbec nebyla dohoda předložena. Tam, kde už byl zahájen spor (§ 8), nemůže svěřenský soud svým výrokem a úpravou vlastnických poměrů předbíhati rozhodnutí sporu, nýbrž musí vyčkati jeho výsledek. Nedohodnou-li se mezitím ve lhůtě §u 2 zákona strany a ostatní povolání čekatelé, nebo, jsou-li stranami rozepře, bude výrok procesního soudu závazným i pro svěřenský soud, a tento nebude moci již hleděti k dohodě podle §u 2 zákona. Poněvadž jde vždy již jen o soukromá práva, jichž se může každý zřici, nebo libovolně jimi nakládati, nebude ani potom vyloučeno, by i pak ještě účastníci dohodou si neupravili jinak svá práva, ale to by už nebyla dohoda podle § 2 zákona, svěřenskému soudu by nepříslušelo, by ji schvaloval podle §u 2 zákona, nýbrž náleželo by toto případné schvalování, pokud by mohla býti dotčena práva budoucího nástupce — fideikomisárního substituta — soudu substitučnímu, tedy platily by pro ni všeobecné předpisy právní. Je proto rozhodujícím v této věci, že rozepře Ck VI 248/24 zahájena byla dne 27. října 1924, kdežto dohoda, o kterou tuto běží, uzavřena byla teprve dne 17. dubna 1925, a předložena byla svěřenskému soudu dne 20. dubna 1925, pročež dlouho po zahájení rozepře svrchu uvedené, jejíž zahájení oznámeno bylo svěřenskému soudu podáním, dne 15. prosince 1924 na soud došlým. Zahájil tedy svěřenský soud jednání podle §u 2 zákona o dohodě mezi účastníky, o kterých věděl, ale také podle obsahu svěřenských spisů a jmenovitě podle doslovu zřizovací listiny musil věděti, že jest jejich právo ku svěřenství sporné, zejména že jest sporné se strany stěžovatelů způsobem velmi závazným, když u nich jde o skutečnost, která je sice podle zřizovací listiny snad po případě může vylučovati, ale která nyní platným řádem právním, nastalým po 28. říjnu 1918, hlavně zákonem o zrušení šlechtictví, prohlášením občanské rovnosti atd. není uznávána. Ze znění zákona nemůže býti pochybnosti, že nepozbyli čekatelského oprávnění čekatelé, u nichž podle nového řádu právního taková obmezení zřizovacích listin stala se bezúčinnými a bezpředmětnými. Zákon o zrušení

svěřenství nemohl vyřaditi svými předpisy platnost zákona o zrušení šlechtictví ve prospěch takových držitelů svěřenských, kteří je drží na základě rodových výsad a předsudků o rovnorodém sňatku na úkor občanů čekatelů, jichž právo je silnějším, nebere-li se zřetel na odstraněný předsudek rodový. Z toho všeho vyplývá, že svěřenský soud zřejmě porušil zákon, ale také se dopustil zřejmé protispisovosti a v důsledku toho i zmatečnosti řízení, což všechno velmi přehledně mu bylo vytýkáno už v rekursu do jeho usnesení, čehož však nedbal rekursní soud, když s porušením zásad shora uvedených vyřídil dohodu uzavřenou pouze s čekateli, jichž práva jsou sporná a pochybná. Čekateli ve smyslu §u 2 (2) zákona jsou ti, kdož v den, kterého nabude zákon účinnosti, tedy dne 14. listopadu 1924 (§ 19), jsou povoláni podle zřizovací listiny ku posloupnosti ve svěřenství, jsou již na živu, nebo aspoň pokládáni jsou za narozené (§ 22 obč. zák.), při čemž však nehledí se k omezením zřizovacích listin, která se přičítá právnímu řádu po 28. říjnu 1918 zrušením šlechtictví (pro nerovný sňatek, nedostatek šlechtictví, nebo určitého počtu šlechtických předků a podobným). Nemělo býti také přehlédnuto, že František de Paula T. podal pod č. j. Ck VI 259/24 na nynějšího držitele svěřenství Františka Antonína T-a žalobu o vydání veškerého jmění svěřenského a jmenovitě také o uznání, že mu jako členu starší linie přísluší silnější právo svěřenské, než žalovanému, o kteréžto žalobě rovněž nebylo dosud rozhodnuto právoplatně. Ostatně, kdyby i byl pravým držitelem II. T-ského reálného svěřenství, nebyl František Antonín T., o jehož svěřenské držitelství je spor, oprávněn takovou dohodu uzavřít, neboť nemohl opominouti při jejím uzavření oba stěžovatele, dokud v této příčině (§ 8) nebude právoplatnými rozsudky rozřešena otázka držitelství a nejbližšího čekatelství, neměl tedy svěřenský soud zákonitého podkladu pro další opatření podle §u 2 (4) zákona, nýbrž měl se zachovati podle §u 8 (1) zákona, totiž měl vyčkati, komu bude nárok ve sporném řízení platně přiznán, a podle toho měl učiniti potřebná opatření, nevydav vlastního usnesení. Potud bylo dovolacímu rekursu vyhověti.

Nebylo mu však vyhověti potud, pokud jest jím žádáno, by svěřenský soud poučil strany, že lhůta ku případné dohodě počíná běžeti teprve od právoplatného vyřízení zahájených sporů, neboť toto žádání, jak už bylo vyloženo podrobně v hořejších vývodech, není opodstatněno. Předložená dohoda bude moci podle zákona přicházeti v úvahu pouze tehdy, kdyby o žalobním návrhu stěžovatelů bylo právoplatně rozhodnuto zamítavě. Jinak jest lhůta podle §u 2 zákona lhůtou propadnou, toho času ovšem uplynula, a proto nová dohoda, v rámci zákona uzavřená, vůbec už nemůže přicházeti v úvahu.

Čís. 5545.

Zákon o zrušení svěřenství ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.

Svěřenský soud není nadále (po účinnosti zákona o zrušení svěřenství) oprávněn schvalovati odprodeje svěřenských nemovitostí. Návrh přes to svěřenskému soudu podaný jest nepřipustný.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1925, R I 924/25.)